

danske Delegation. Jeg forstaaer derfor saa inderligt vel, at den højtærede Socialminister ikke har ment sig berettiget til at betegne den Praksis, som den tidligere Regering for dette ene Forslags Vedkommende har fulgt — om der saa kan siges at være Tale om en Praksis, kan man jo strides om —, som stridende imod Artikel 405. Den er ingenlunde stridende mod Artikel 405's Bogstav og heller ikke imod dens Aand, saaledes som Bureauets Direktør Hr. Thomas saa klart har givet Udtryk i Besvarelsen af det Spørgsmaal, som jeg har nævnt blev stillet til ham.

Vi mener, at vi ikke blot paa det militære Omraade, men ogsaa paa det sociale skal tage Hensyn til vor Deltagelse i det internationale Arbejde, som er iværksat paa Grundlag af Fredstraktaten, og i hvilket samtlige Medlemmer af Folkeforbundet skal være Deltagere. Vi har ment, at dette skal gennemføres under Hensyn til de særlige Forhold, militærpolitiske og sociale, som knytter sig til vort Land, og vi vil hævde, at dertil er vi paa begge Omraader berettigede, vi skylder begge Omraader et rimeligt Hensyn. Den nu siddende Regering og den højtærede Socialminister mener, at man paa det ene Omraade, nemlig det militærpolitiske, kan tilsidesætte ethvert Hensyn, bare man plejer det socialpolitiske i det Omfang og paa den Maade, som nu den højtærede Regering og det Parti, hvoraf den er udgaet, mener tjener Regeringens og Partiets Interesser bedst. Vi kan ikke deltage i en saadan Betragtning. Vi mener, at vor Forpligtelse er dobbeltsidig og ikke ensidig, saaledes som Regeringen hævder det.

P. Andersen: Det vilde sikkert have været heldigt for disse Lovforslags Gang igennem Rigsdagen, hvis de to Partier, det konservative Folkeparti og Venstre, ikke havde skiftet Ordførere, siden Sagen sidst var til Behandling her i Tinget. Det ærede Medlem Hr. Rudfeld nærer jo en sand Skræk for alt, hvad der hedder internationalt, og det ærede Medlem Hr. Hendriksen, der har afløst det ærede Medlem Hr. Pürschel, optræder jo ikke, som Hr. Pürschel i sin Tid gjorde, som almindelig konservativ Politiker, men har sine særlige Rederinteresser at varetage i denne Sag. Jeg har ligeledes den Opfattelse, at hvis Hr. Jørgen Christensen ikke havde nedlagt sit Mandat i dette høje Ting, vilde man ikke fra Venstres Side have rejst saa stærk Opposition imod Forslagene, som Tilfældet nu er blevet.

Det ærede Medlem Hr. Rudfeld mente, at hidtil havde man fra Venstres Side kun

villet være med til Ratificering, hvor det kunde forenes med den nationale Lovgivning. Jeg har ikke set noget som helst til og heller ikke hørt i det ærede Medlem Hr. Rudfelds Foredrag noget om, at de foreliggende Konventionsudkast kommer i Konflikt med den nationale Lovgivning eller med, hvad vi kunde tænke os kunde være til Gavn for vor nationale Lovgivning. Ganske vist vil det foreliggende Forhyringskonventionsforslag, som det ærede Medlem Hr. Rudfeld sagde, ændre hele det nuværende Forhold, og dette syntes at gøre det ærede Medlem meget ondt, fordi det nuværende Forhold har Tradition, og der ikke foreligger noget for, at det har været til Skade, og i den Forbindelse nævnte det ærede Medlem, at der var Lande, hvor der var foregaaet Ting med Hensyn til Forhyring, som var af en lidet tiltalende Karakter.

Nu skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Rudfeld, at saadanne Forhold har ogsaa eksisteret i Danmark. De var meget almindelige i min Barndomstid for Eksempel, men ogsaa i de senere Tider; lige indtil Redere og Sømænd fandt hinanden paa dette Omraade, har der fundet Ting Sted med Hensyn til Forhyring, som var af saare forkastelig Art. Derfor betragter jeg det som et overordentlig stort Fremskridt og et overordentlig stort Gode, at netop dette Gensidighedsforhold mellem Rederne og Søens Arbejdere er kommet til Stede.

Det ærede Medlem sagde, at hvert af disse Lovforslag vilde gribe dybt ind i vor Skibsfart. Det kan jeg ikke indse. Hvilke dybe Indgreb vil det gøre i vor Skibsfart, at vi faar vor Forhyring ordnet paa en saadan Maade, at den bliver betryggende i Fremtiden? Thi saaledes som den er ordnet i Øjeblikket, er den vel god, men ikke betryggende. Vi har ingen som helst Sikkerhed for, at denne Bestemmelse i Overenskomsten ikke slettes, naar andre Folk kommer for Styret i de to Organisationer, og vi kommer ud paa bar Bund igen paa dette Omraade, saa at de gamle tvivlsomme Forhold atter etableres. Naar man nu har set, hvor heldigt det er for Skibsfarten i Almindelighed — og der er ingen Tvivl om, at det er et stort Gode for Skibsfarten —, at et saadant Forhold for Øjeblikket eksisterer mellem Redere og Søfolk, hvorfor i al Verden vil man saa ikke gaa til at betrygge dette Forhold ogsaa for Fremtiden, saa at vi har Sikkerhed for, at der ikke opstaar større eller mindre Konflikter paa dette Omraade mellem Redere og Søfolk eller mellem Officerer og Mandskab om